

Svajonų
ROMANAI

Aistra

SANDRA HYATT
Gundymo pamokos

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 liepa-rugpjūtis

vygute.lt

Sandra Hyatt
(Sandra Heijat)

GUNDYMO PAMOKOS

Romanas

Versta iš Sandra Hyatt, Lessons in Seduction, 2011
© Sandra Hyatt, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-943-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Aukštai iškelta galva pirmyn! Šį šūkį Denė Sentkler buvo kažkur mačiusi, ir jis jai atrodė be galo taiklus. Prieš tvirtai suimdama vairą ji pamiklino pirštinėtas rankas.

Už pertvaros sėdintys keleiviai, ypač vienas jų, jos nė nepastebės. Jie retai kada į ją atkreipdavo dėmesį. Ji tiesiog dirbo savo darbą – ir darė tai gerai. Dabar jos užduotis buvo nuvežti Adamą Markonį, San Filipės kunigaikštystės paveldėtoją, ir jo žavingą vakaro damą į kiekvieno jų apartamentus.

Saugiai.

Dar svarbiau buvo tai, kad Adamas nesu-prastų, kas vairuoja automobilį. Jai turi pavykti. Visų svarbiausia laikyti liežuvį už dantų. Na, šitai jai sekėsi ne visada – žodžiai išsprūsdavo kaip tik tada, kai to mažiausiai reikėdavo. Bet šį vakarą privalo pavykti. Argi sunku paprasčiausiai patylėti? Juk jos niekas nieko neklaušinės. Dureles atidarys ir uždarys kitas žmogus. Jai tereikės vairuoti. Ir jeigu savo darbą atliks gerai, neatkreips į save dėmesio. Ji bus nematoma. Kaip šešėlis. Prie šviesoforo Denė žemiau ant akių nuleido tėvui priklausančią

vairuotojo kepuraiteį.

Tai subtilumo reikalaujantis darbas, - sakė rūmuose. Todėl Denė žinojo, kad jos tėvas, nors to nė už ką nebūtų pripažinęs, nebūtų pageidavęs, jog užduotis atitektų Raitsonui - vyriui, kurį laikė varžovu į vyriausiojo vairuotojo vietą. Denės leidimas galiojo dar nuo tų laikų, kai ji dirbo rūmų vairuotoja; ji taip užsidirbdavo pragyvenimui ir mokslams koledže. Tada ji paskutinį kartą ir matė Adamą.

Tiesą sakant, jai nebuvo jokio skirtumo, ką vežti. Kai gavo nurodymą, galvojo, kad tereikės paimti Adamo vakaro damą - gražią, elegantišką Fulbraito stipendininę - ir nuvežti ją į restoraną. Bet *paskui* - ji turėjo susiprasti, kad bus paskui, nes tokie pavedimai paprastai neapsieina be subtilios potekstės - prireikė juos parvežti namo. Dabar, mąstydamą retrospektyviai, ji suvokė, kad kažkas, visgi, turėjo pateisinti *darbo subtilumą*.

Denės pilvas sugurgė. Ji neturėjo laiko nė pavakarieniauti. O tėvas nematė reikalo daiktadėžėje kaupti užkandžius. Taip, galinės automobilio dalies šaldytuvėlyje buvo įvairiausių delikatesų, bet vargu ar šią akimirką derėjo ten sėdinčiųjų paprašyti jai paduoti ko nors užkąsti. Tai nebūtų buvusi itin gera mintis.

Ypač šiandien. Reikėjo tenkintis kišenėje esančiais mėtiniais ledinukais.

Laukdama prie šviesoforo Denė žvilgtelėjo pro galinio vaizdo veidrodėlį į ant užpakalinės sėdynės sėdinčią porą ir pavartė akis. Jeigu rūmai reikalavo diskretiškumo dėl galimų šėlionių automobilio gale, saugumo priemonių buvo imtasi be reikalo. Adamas ir jo vakarodama taip rimtai šnekučiavosi, kad atrodė lyg spręstų pasaulinio masto problemą. Galbūt ir sprendė. Tikriausiai per pasimatymus taip elgiasi visi princai ir mokslininkės. Gal vertėjo džiaugtis, kad kažkam rūpi daugiau, nei ką rasti vakarienei šaldytuve.

Kita vertus, argi pasimatymo tikslas nebuvo vienam su kitu artimiau susipažinti? O ne kalbėtis su tokiu rimtumu, lyg netrukus turėtų būti pateiktas Aukščiausiojo Teismo sprendimas? Denė atsiduso. Ką ji išmanė apie karališkosios šeimos etiketą? Adamo pasaulyje viskas buvo kitaip. Visada buvo. Dar paauglystėje jis atrodė taip, lyg neštų ant pečių viso pasaulio našta. Jis visada rimtai žiūrėjo į savo įsipareigojimus ir atsakomybę. Pernelyg rimtai.

Ji žinojo, kad Adamas ieško savo rangui tinkamos žmonos.

Viena perspektyvių kandidačių dabar kaip tik

ir sēdējo ant galinēs automobīlio sēdynēs.

Sosto paveldētoju buvo trīsdešimt vieni, ir, jeigu tikētume žiniasklaida, ne tik jo tēvas, bet ir visa šalis laukē, kada jis žengs lemtingā žingsnį – susituoks, sukurs šeimā, susilauks sosto ģpēdinių, pageidautina vyriškos lyties, – ir užtikrins Markonių šēimos linijos tęstinumā.

Jeigu kas būtų paklausęs Denēs nuomonēs, ji ja būtų mielai pasidalijusi ir tiesiai šviesiai išrēžusi, kad princui reikia ne kurti šeimā, o gerokai supurtyti nusistovėjusias nuostatas. Ji visada galvojo, kad siauras jo gyvenimo matymas trukdo išvysti tiesā – jį supančią įvairovę ir galimybes. O jeigu požiūris nesiplečia, kaip kas nors gali matyti, kuo jis, sau leidęs išeiti už tradicijų ribų, galėtų tapti?

Adamui vienintelis būdas susirasti tinkamā moterį buvo vaikščioti į pasimatymus. Į romantiškas vakarienes, iš vienos kurių Denē jį šiandien kaip tik ir vežē namo.

Galbūt, užuot galvojus apie Adamā, jai vertējo pasimokyti iš vakaro viešnios, kaip pasimatymo metu elgiasi tikra moteris. Denē žvilgtelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį. Akivaizdu, kad buvo svarbu sēdėti tiesia nugara, išpuoselėtas rankas laikyti droviai sunėrus ant kelių, mandagiai šypsotis, kukliai juoktis, kartkartėmis

sumirksēti ilgomis tamsiomis blakstienomis, o galvā laikyti nežymiai palenkātā j šonā, kad matytūsi laibas baltas kaklas.

Ir kā gi ji mēģino apkvailinti? Juk ji niekada neviliojo vīrų virpindama blakstienomis. O manikiūras, dirbant lenktyninīų automobilių verslē, tebūtų laiko švaistymas.

Taip, kartkartēmīs Denei iš tiesų norēdavosi, kad kolēgos su ja nesielgtų kaip su vaikinū, bet ji aiškiāi žinojo niekada nesugebēsianti virsti Barbēs klonū. Po galais, net Barbē jai atrodē didesnē asmenybē nei toji ant galinēs sēdynēs sēdinti moteris. Juk buvo gaminamos ir barbēs pilotēs, barbēs lenktynininkēs. Kita vertus, jai nebuvo tekē girdēti apie tiesā sakāncias barbes ar barbes vardu *Užčiaupk srēbtuvę*. Dēnē pamēģino suimti savē j rankas. Juk ji paprasčiausiai stengēsi kompensuoti savo nepilnavertiškumo kompleksā ir silpnybes moters, kurios nē nepažinojo, sākaita.

Nusprendusi palankiau vertinti ant galinēs sēdynēs sēdinčią porā, Dēnē vėl pakēlē akis j veidrodēlj. Ne. Tikrai ne? Betgi tikrai taip! Ant-ras žvilgsnis j veidrodēlj patvirtino, kad Adamas ant kelių pasidējēs nešiojamājį kompiuterį ir savo merginai ekrane kažkā rodo.

- Neblogas būdas vilioti moterį, Adamai, -

sumurmėjo ji.

Vargu ar jis galėjo ją išgirsti – juos skyrė širma, o mikrofonas buvo išjungtas, – bet Adamas pakėlė akis aukštyn ir sekundės dalį jų žvilgsniai veidrodėlyje susitiko. Denė prikando liežuvį. Skaudžiai. Laimei, jo tamsios akys niekuo neišdavė ją atpažinus. Žvilgsnis ties ją nestabtelėjo, tiesiog praskriejo taip, lyg ji būtų nematoma, lyg būtų ne ką svarbesnė už galinę atramos galvai pusę. Ir tai buvo gerai. Tik kažin ar tuo galima buvo pasikliauti.

Nes ji neturėjo jo vežti.

Jis jai uždraudė būti jo vairuotoja. Tiesą sakant, draudimas nebuvo oficialus. Jis paprasčiausiai nedviprasmiškai leido jai suprasti daugiau nenorįs matyti jos už vairo. Tačiau rūmuose Adamo užuominos prilygo draudimui. Oficialaus pranešimo nė nereikėjo.

Kita vertus, joks sveiko proto žmogus nebūtų galėjęs jos apkaltinti dėl to nelaimingo nutikimo su kava. Kelio duobės išvengti buvo tiesiog neįmanoma. Denė atsiduso. Ši darbo vieta jai jau nebebuvo labai reikalinga. Anksčiau jai trūks plyš reikėjo pinigų studijoms baigti, bet dabar ji darė karjerą lenktynių komandoje, kurios tikslas buvo atgabenti į San Filipę Didįją prizą.

Tėvui, kita vertus, šis darbas buvo svarbus. Jeigu ne kaip pinigų šaltinis, tai kaip tikslą teikiantis užsiėmimas. Artėjant pensijai, jis ėmė baimintis galės netekti darbo, kuris teikė jo gyvenimui prasmę. Darbo, kurį dirbo jo tėvas ir tėvo tėvas.

Denė nebepakėlė akių į galinio vaizdo veidrodėlį – bent jau nebežiūrėjo į galinę sėdynę. Ji guodėsi tuo, kad nuo vasaros, kurią įvyko tas nelemtas atsitikimas, buvo praėję penkeri metai, ir Adamas, turėdamas svarbesnių reikalų, bus jį pamiršęs. Ir jai atleidęs. Per tuos penkerius metus jie susvetimėjo. Todėl dabar ji, netrumpindama kelio, važiavo į aukščiausios klasės San Filipės viešbutį, o jį privažiavusi sustojo po portiku.

– *Lauk čia*, – per garsiakalbį nuaidėjo sodrus komanduoti įpratusio Adamo balsas.

Viešbučio patarnautojas atidarė galines durėles, ir Adamas su ilgakoje panele Fulbraito stipendininke išlipo laukan. Klara. Toks buvo jos vardas.

Lauk čia galėjo reikšti bet ką nuo trisdešimties sekundžių iki trisdešimties minučių ar valandų – šitai jai jau buvo nutikę su kitais klientais. Adamas lydėjo moterį namo po pasimatymo. Denė nenutuokė, ar tai buvo jų pirmas,

ar antras pasimatymas, ar kažkas daugiau. Galbūt Klara pakvies jį užteiti. Galbūt atriš jo kaklaraištį ir plačius pečius išlaisvins iš konservatyvaus kirpimo švarko, paskui, susirakinusi su juo lūpomis, įsitemps į viešbučio kambarį, privers jį liautis galvojus ir pradėti jausti, pirštus panardins į jo tamsius plaukus ir palinks patyrinėti jo tobulai tvirtos krūtinės. Liaukis. Denė taip staigiai sustabdė savo mintis, kad net, regis, išgirdo cyptelėjimą, kuris iš dalies buvo protestas dėl to, kaip greitai jos vaizduotė pasuko tuo nederamu keliu ir kaip vaizdžiai piešė bemarkškinio Adamo vaizdą.

Denė užaugo rūmų teritorijoje, ir nors Adamas buvo penkeriais metais už ją vyresnis, jie, kaip ir visi rūmuose augę vaikai, kartais kartu žaisdavo. Buvo laikai, kai Denė jį netgi laikė beveik draugu. Ir, be abejonės, sąjungininku bei užtarėju. Nors ji žinojo, kad Adamas vieną dieną taps karališkuoju įpėdiniu, jai sunkiai sekėsi apie jį galvoti kaip apie karališkosios šeimos narį. Visgi, nevalia buvo įsivaizduoti karališkojo princo bemarkškinio. Denė žinojo, kad, davusi fantazijai valią, ji būtų nuėjusi kur kas toliau.

O ant galinės sėdynės sėdėjusi pora nerodė net panašių į tai ženklų. Kita vertus, ką ji iš-

manė. Galbūt išauklėti ir kultūringi žmonės elgiasi kitaip. Galbūt jie moka slėpti aistras.

Denė patogiau įsitaisė sėdynėje ir, įjungusi muziką, žemiau ant akių užsitraukė kepuraitę, kad paslėptų veidą nuo viešbučio šviesų. Privalusas vairuojant karališkajai šeimai priklausantį automobilį buvo tas, kad bent jau niekas negalėjo jai liepti pasitraukti į šalį.

Išgirdusi ir pajutusi atsiveriant galines dureles, Denė pašoko.

– Kad tave kur...

Vos kelios minutės. Jis užtruko vos kelias minutes. Denė skubiai išjungė muziką. Adamas įsėdo į automobilį garsui vos spėjus nuslopti.

Nė trupučio nesusitaršęs. Jokios blogai užsegtos sagos, jokio plauko ne vietoje, nė menkiausio lūpdažio pėdsako. Net jo oda neatrodė paraudusi. Atsiremdamas į sėdynės atlošą jis atrodė ne ką mažiau rimtai nusiteikęs, nei išlipdamas. Veide nebuvo matyti nė menkiausio švelnumo pėdsako. Netgi nosies kuprelė, kuri, regis, turėjo sumenkinti jo veido tobulumą, tik dar labiau jį paryškino. Bet gal taip atrodė jai vienai.

Ar jie bent pasibučiavo?

Papurčiusi galvą Denė pajudėjo iš vietos. Jai

neturėjo rūpėti. Jai nerūpėjo.

Jeigu Adamo vietoje būtų buvęs kitas klientas, ji būtų pasakiusi kažką panašaus į *Maloniai praleidote vakarą, pone? Vairuotojas buvo tarsi ratuotas liokajus. Bet Adamas nebuvo koks nors kitas klientas. Sprendžiant iš atloštos galvos ir užmerktų akių, jam nereikėjo pokalbių. Tegyvuoja ilgai besitęsianti tylą. Po penkiolikos minučių jie turėjo atsidurti pilyje. O paskui ji galės daryti, ką tinkama. Užduotis bus atlikta. Be nukrypimų. Kitą dieną grįš tėvas. Niekas nenukentės.*

Po ketvirčio valandos, kai atsivėrė dar vieni pilies vartai, Denė pamiklino pirštus. Dar po kelių minučių ji oriai sustabdė automobilį priešais įėjimą į Adamui priklausantį rūmų sparną. Padangos sugurgždėjo į žvyrą. Niekas nežinojo, kiek jai kainavo tvardyti, kiek kainavo nė karto nešliūžtelėti, nesustabdyti automobilio išstobulintu rankinio stabdžio kilstelėjimu ir sustoti taip, kad galinės durelės atsidurtų prieš pat įėjimą į rūmus. Bet visa tai ji kuo puikiausiai įsivaizdavo. Labai saugūs, bet didelės galios automobiliai buvo jos mėgstamiausi.

Kai dureles turintis atidaryti patarnautojas nepasirodė, Denės šypsena nublanko. *Per vėlu*, – prisiminė ji tėvą skundžiantis dėl to, kad

Adamas privačioje rezidencijoje apsieinąs be šios tradicijos. Tai sužinojęs, jis buvo pasibaisėjęs, lyg Adamas būtų nusprendęs viešumoje liautis avėjęs batus. Denei tai niekada neužkliuvo. Išskyrus šį vakarą. Šį vakarą Adamas net pats negalėjo atsidaryti durelių – miegojo.

Nebeliko, kas daryti. Denė išlipo, apėjo automobilį ir, skubiai apžvelgusi teritoriją, atidarė dureles. Paskui nususuko ir atsistojo atokiau. Ji tikėjosi, kad liovęsis automobilio siūbavimas, atsidarančių durelių garsas ar vos juntamas vėjo gūsis jį pažadins. Kadangi praėjus kelioms sekundėms Adamas nepasirodė, Denė atsusuko ir pažvelgė į automobilį.

Jos širdis suspurdėjo. Jis tebebuvo užsimerkęs, veidas ir lūpos pagaliau atrodė sušvelnėję, nebe tokie rimti ir nepasiekiami. Lūpos atrodė netgi putlios ir seksualios. O tamsios blakstienos, iš tiesų, buvo pernelyg ilgos ir vešlios. Kvepėjo jis dieviškai. Denei kilo noras palinkti arčiau ir giliau įkvėpti jo skleidžiamo aromato.

- Adamai, - tyliai pašaukė ji. Šią akimirką ji kur kas mieliau būtų į jį kreipusis *pone* arba *jūsų didenybe*, nes netikėtai kilo poreikis padidinti juos skiriančią atstumą ir formalumais užkirsti kelią nepadorioms mintims....